

Rotation

1

I himmelen föddes ett barn, om honom ville jag tala
Efter hans öde ville jag teckna en karta över världsalltet
Solljusflödet fyllde fönsterbrädet, kastade sig av och an
Jaglös stod jag, viljelöst andandes över fönsterbrädet
Med blicken fäst i himmelen, om den ville jag tala
Om himmelen ville jag tala.

Det finns en längtan efter klarhet i varje rörelse
I varje himlakropps gungning, i varje stjärnas bana
Det finns en klarhet i längtan efter dunklet
Efter dunklet i livmodern, dunklet i gravkammaren
Detta eviga rum av icke existens.

Det sägs att varje öde har en stjärna på natthimlen
Själv ville jag tro på ett öde,
med såg inte himmelen för alla stjärnor
Själv ville jag veta var livet började
Jag var barnet som föddes i det ofullgångna
I det ständigt roterande hjulet.

Kalla vinterrutor, frost, blått stelnat damm
Som väntade på att få lösa upp sig
med det lilla solljus som ännu fanns kvar
Det lilla solljus som ännu höll hjulet i snurrning

Så älskade floden med högmarken
Så älskade de sönderslitna tuvorna
med den spruckna jorden
Så älskade det fallna träden
med de ännu unga knopparna av vår
Det sprängde under marken,
och isen vände sig i bubblande raseri
Av sjudande undervattensströmmar
Så älskade havet med klipporna
Kysste varandra i långa girlanger av tång och musselskal
Så kom ett barn till jorden,
så föddes ett barn i vårens längtan

*

Döden och livet är mysterium
Med det alldra mest makalösa är barnet
Den nytända stjärnan, lågan i askgrått stoft
Om dem som lär sig att se och tala
Om dem där endast det äkta är av värde
Om dem ville jag tala
Endast dem kan jag älska villkorslöst.

2

Kanske finns där ett öde för barnet som föddes
Allt jag vet är att han en kort stund kommer att leva
Och länge vara död
Kanske möter han undren,
kanske står han en dag vid porten
Och motbevisar allt jag hittills sagt
Tills den dagen kommer skall jag tala om hans släkte
De som hemlighetsfullt spinner nattens drömmar.

3

En nebulosa vred sitt innanmäte i världsrymden
Själv en medelpunkt för ett cirkulerande omlopp av stjärnstoft
En trampande hingst, kastande kaskader
Sparkande, vildsint sparkande kaskader av damm

I världsrymden skedde ett under
Ett oundvikligt vidunders födelse
Kamp om jämvikt, kamp mot viljelösa krafter
Kamp mot universums sprutande rörelse
Av diafragma vitt, neon rött, pulserande isblåa
Vulkanutbrott

På en räckvidd av ett mänskligt öra
Hörs ännu våglängder av transformerat ljud

Skrikande ångest från en nyfödd stjärna
Som kastar sina mönster av ljus
i ångande avtryck på himmelsgloben

Och nebulosans mittpunkt är ett människofoster
Kämpande, vrålande sitt skrik över världsalltet
Den pulserande, organiska explosionen av plasma
Är den varma, pulserande livmodern
i ett ögonblick alltid, i samma aldrig
aldrig född och aldrig levd, förutbestämd
flyktig, samtidigt evig
I världsalltet skedde ett under, i världsalltet föddes ett barn
Om honom ville jag tala.

*

Jag ville tala om de tusen stjärnorna
De som i brinnande iver formar världen
Omedvetna om de människor
Till vilka de sänder sitt tusenåriga ljus
Omedvetna om de människor
som spår sina öden i deras mönster
Som naglar fast sin ångest i det avlägsna ljuset,
som binder dem samman i bilder
Bilder av flyktiga fantasier, och drömmar om fjärran hjältedåd.

*

Om allt detta ville jag tala
Men mina ord var inte en profets, inte heller en guds
Mina ord var ord av en fånge
Jag var barnet som föddes i det ofullgångna
I det ständigt roterande hjulet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erik H.J Hultin med Poeter.se id #32036 innehar upphovsrätten